התם משום מררייהו אי הכי היינו דקתני

עלה אמר רשב"ג במה דברים אמורים שלא

נגעו במטה "אבל נגעו במטה אסורין תרגמה

עולא במטה הנקברת עמו דמחלפי בתכריכי

המת ת"ש כים שעשאו להניח בו תפילין אסור

להניח בו מעות הניח בו תפילין יניח בו מעות

אימא עשאו והניח בו תפילין אסור להניח בו

מעות כדרב חסדא ת"ש יאמר לאומן עשה לי

תיק של ספר או נרתיק של תפילין עד שלא

נשתמש בהן קודש מותר להשתמש בהן חול

נשתמש בהן קודש אסור להשתמש בהן חול

תנאי היא ידתניא ציפן זהב או שטלה עליהן

עור של בהמה ממאה יפסולות עור בהמה

מהורה כשירות יאע"פ שלא עיבדן לשמן ר"ש

ב"ג אומר אף עור בהמה מהורה פסולות עד

שיעבדו לשמן א"ל רבינא לרבא מי איכא

דוכתא דרמו ביה מת וארגי בגד למת א"ל

איז כגוז שכבי דהרפניא דרש מרימר הלכתא

כוותי׳ דאביי ורבנן אמרי הלכתא כוותי׳ דרבא

והלכתא כוותיה דרבא ת"ר מיהרוגי מלכות

נכסיהן למלך ההרוגי ב"ד נכסיהן ליורשין ר'

יהודה אומר אף הרוגי מלכות נכסיהן ליורשין

אמרו ליה לרבי יהודה והלא כבר נאמר יהנה

בכרם נבות אשר ירד שם לרשתו אמר להן בן

מה:, ג) ותוספתא פ"ד

ע"ש הפלוגתה מהופרן,

שבת יג: קנב.], ו) [ל"ל היורים], ו) [מו"ק כח:

תענית כב: ע"ש], **ח**) ל"ל אויל מרודך, **ט**) בגמ' שם

איתא כ' אבהו. י) בגמ' שם

לימא מתוך שאתה, איתא מתוך שאתה, ל) [וע"ע תוס' גיטין מה:

ל"ה עד שיעבדן ותוס' מנחות מב: ד"ה עד],

ד) סוטה י., **ה**) וברכות י

גח א מיי׳ שם הלי כב כג מפיליו הלכה טו סמג עשין כה טור שו"ע או"ח סימן לב סעיף מח: ב מיי שם טור שו"ע שם

סעיף לז: מיי' פ"א מהלכות אבל הלכה ט ופ"ד מהלכות מלכים הלכה ט: סב ה מיי פ"א מהלכו אבל הלכה ט:

מוסף רש"י

ציפן זהב. לתפילין, פסולות הבתים, דתיק של . זהב. לתפילין, פסומות הזבנהם, דוניתן שנ עור בעינן, דאפילו קשירתן אינן אלא רצועות במינן לק מנמי לטטונ כלקת מב:). או שטלה עליהן. לשון טלחי, כלומר עשה יטון שמרי, כמותו עשה חיפוי כיס שלהן בעור בהמה טמאה (גיטין מה:) שעשה בתים של עור בהמה פסולות טמחה, פסודות. כדאמרינן בפרק שמונה שרלים (שבת קח.) למען מהיה תורת ה' בפיך, מן המוסר בפיך (מנחות מב:). פודגרא. שם חולי הוא שאוחז ברגלים וקורא לו

רבינו חננאל מחיל לפיכך תני יעשה דימוס או זילוף ת"ש היו אביו ואמו מזרקין בו כלים מצוה על אחרים להצילם קשיא לאביי דכיון דאחרים מצילין אותן לא נאסרו ש"מ אוזון לא נאטוו ש"מ הזמנה לאו מילתא היא ודחי התם לאו הזמנה היא משוח מררוחיה היא אי הכי דמשום מררותיה א יוכ וכוסום מוווויו זריק להו אפי׳ נגעו במטה לישתרו אמאי קתני רשב"ג אומר בד"א בשלא נגעו במטה אבל נגעו אסורין תרגמה במטה הנקברת במטה עולא י ומשום דמיחלפא בתכריכי המת ת"ש כיס שעשאו להניח בו תפילין אסור . להניח בו מעות קשיא להניחו והניח בו תפילין ת״ש אמר לאומן עשה לי תיק של ספר או נרתק של תפילין עד שלא נשתמש קודש אסור להשתמש בו חול קשיא לאביי ופריק תנאי היא דתניא ציפה לתפילין זהב או שתלה עליהן עור בהמה טמאה פסולין עור בהמה טהורה כשרין ואף על פי שלא עבדן לשמן [רשב״ג אומר כו׳ עד שיעבדן לשמן] אביי כתנא קמא ירבא כרשב"ג וקיימא ורבא כרשב"ג וקיימא לן דהלכתא כרבא דאמר הזמנה לאו מלתא היא אלא בעי הזמנה ועשייה סבירא להו דהדדי וכחדא

אט"ב שלא עיבדן לשמן. פי׳ הקונטרס דהזמנה לאו מילתא היא ולא איכפת לן בה וקשה לר"ת דקיימא לן בהזמנה הלכה כרבא ובעיבוד לשמה קיימא לן כרשב"ג כדמוכח בפרק הניזקין (גיטין דף נד:) בההוא דאתא לקמיה דר' שאמני אמר ליה ספר

תורה שכתבתיו גוילין לא נעבדו לשמן אמר ליה י נאמן אתה להפסיד שכרך (ואי) אתה נאמן להפסיד ס"ת ואין לחלק בין עור של תפילין לגויל של ס"ת דהא שי"ן של תפילין הלכה למשה מסיני ומפרש ר"ת דרבא דאמר הזמנה לאו מילתא היא סבר כרשב"ג דבעי עיבוד לשמה משום דלא סגי בהזמנה וקשה דא"כ אביי כת"ה דלא בעי עיבוד לשמה ובפ׳ התכלת (מנחות דף מב: ושם) א"ל אביי לרב שמואל בר יהודה האי תכלתא היכי לבעינו לה ודייק מינה דבעי לביעה לשמה והתם מדמי טווייה לשמה לעיבוד דהכא וה״ה לביעה ול"ל דאביי לא קיבלה מיניה התסים: בשלמא למ"ד נכסים למלך. תימה דבסוף הגולין

(מכות דף יב.) משמע דברת לפי שהיה סבור דמזבח קולט דאמר שלשה טעיות טעה יואב וי"ל דלהמלט אי אפשר דיכולין לשומרו שלא יברח וימות ברעב ולא נתכוון אלא להוריש נכסיו לבניו ובירושלמי איכא פלוגתא דאמוראי דאיכא מ"ד סבור היה יואב דקרנותיו של מזבח היו קולטין ואין לך קולט אלא גגו של בית עולמים אבל של שילה אינו קולט ואיכא מאן דאמר מאן דכתיב ביה תחכמוני לסנהדרין ברח אמר מוטב יהרג בב"ד וירשו בניו את נכסיו ואל

אחי אביו היה וראוי ליורשו היה והלא הרבה רחש השלישי היה טועה אלח בנים היו לו אמר להן אותו ואת בניו הרג שנא' יאם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי ורבנן ההוא בנים הראוין לצאת ממנו בשלמא יהרגהו המלך וירשהו המלך: למאן דאמָר נכסיָהן למִלֹך הִיינוִ דכתיב יברך מאי נבות אלהים ומלך אלא למאן דאמר נכסיהן ליורשין למה לי ומלך ולמעמיך אלהים למה לי אלא לאפושי ריתחא ה"ג לאפושי ריתחא בשלמא למאן דאמר גכסיהן למלך היינו דכתיב יוינם יואב אל אהל ה' ויחזק בקרנות המזבח וכתיבְ יויאמר לא (אצא) כי פה אמות אלא למאן דאמר נכסיהן ליורשין מאי נפקא ליה מינה לחִיי שעה ְּיושב בניהו את המלך דבר לאמר כה דיבר יואב וכה ענני אמר ליה זיל אימא ליה תרתי לא תעביד בהאי גברא אי קטלית ליה קבול לטותיה דלטייה אבוך ואי לא שבקיה דליקו בלטותיה דלטייה אבוך יויאמר לו המלך עשה כאשר דבר ופגע בו וקברתו אמר רב יהודה אמר רב כל קללות שקילל דוד את יואב נתקיימו בזרעו של דוד יאל יכרת מבית יואב זב ומצורע ומחזיק בפלך ונופל בחרב וחסר לחם זב מרחבעם דכתיב יוהמלך רחבעם התאמץ לעלות במרכבה לנום ירושלים וכתיב יוכל המרכב אשר ירכב עליו הזב יממא מצורע מעוזיהו דכתיב ייובחזקתו גבה לבו עד להשחית וימעל בה' אלהיו ויבא אל היכל ה' להקטיר על מזבח הקטרת וכתיב ייוהצרעת זרחה במצחו מחזיק בפלך מאסא דכתיב יורק לעת זקנתו חלה את רגליו ואמר רב יהודה אמר רב שאחזו יפודגרא א"ל מר זומרא בריה דרב נחמן לרב נחמן היכי דמי א"ל ∞כמחט בבשר החי מנא ידע אי בעית אימא מיחש הוה חייש ביה ואיבעית אימא מרביה הוה גמיר לה ואיבעית אימא יוסוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם נופל בחרב מיאשיהו דכתיב יויורו יורמורים) למלך יאשיהו "ואמר רב יהודה אמר רב שעשו כל גופו ככברה וחסר לחם מיכניה דכתיב

15 וארוחתו ארוחת תמיד נתנה לו אמר רב יהודה אמר רב היינו דאמרי אינשי

החם מחמת מררייהו. מתוך לערן הן עושין כן ואין זו הזמנה: אבל נגעו במטה אסורין. ואי משום מררייהו למה נאסרין בנגיעת המטה: במטה הנקברת עמו. שנושאין אותו בה לקבורה ורגילין היו לקוברה עמו הלכך אע"ג דמשום מררייהו הוא נאסרין בנגיעה ומדרבנן משום דמיחלפי

בתכריכי המת ואתי למימר תכריכי המת מותרין אבל במטה שמת בה אין רגילין לכורכו עליה בתכריכי קבורה אין נאסרין דמשום הזמנה ליכא דהא מחמת לערא הוא ומשום גזירה נמי ליכא דהא לא מיחלפא בתכריכי המת: אסור להניה בו מעות. דהזמנה מילתה היא וקשיא לרבא: הניח בו תפילין כו'. באקראי בעלמא: אימא הכי. כים שעשאו לתפילין והניח בו תפילין אסור להניח בו מעות ומשום סיפה הינטריך למיתנייה לאשמועינן כרב חסדא דנר ביה ולא אזמניה לא הוו תשמישי מלוה בהכי: ליפן והב. לתפילין: פסולות. הלכה למשה מסיני הוא: טלה עליהם. לשון טלאי כלומר חיפן בעור בהמה טמאה: פסולות. דכתיב בהן (שמות יג) למען תהיה מורת ה' בפיך: **אע"ג שלא עבדו.** לעור זה לשמו דהזמנה לאו מילתא היא ולא איכפת לן בה: איכא דוכתא דרמו בה מיתי. שמת מוטל בה בבזיון כזה להשהותו עד שיארגו לו בגד ואת ואביי במילתיה דליתיה פליגיתו: שכבי דהרפנית. עניים היו ולאחר מיתה גובין להן ואורגין להן בגדים קלושים לאחר מיתה: הרוגי מלכות. שנתחייבו מיתה למלכי ישראל כגון שמרדו בו דכתיב (יהושע א) כל איש חשר ימרה חת פיך וגו': לרשתו. משמע ירושה גמורה ומן הדין: והלא הרבה בנים היו לו. לא ידענא מהיכא ילפי: היינו דכחיב ומלך. העידוהו שמרד במלכות כדי שיתחייב מיתה למלכות ויהיו נכסיו למלך: למה לי ומלך. אי משום דבעי למיקטליה וירשנו מחמת קורבה בברך נבות אלהים סגי: וליטעמיך. דמלך לחייבו מיתת מלכות נאמר: אלהים למה לי. הא מחייב ליה משום מלכות: לאפושי ריחחא. דדיינין עליו שלא ירננו אחר אחאב למימר בשבילו הרגו ובלי פשע: כי פה אמות. ביואב כתיב. לא אהיה נדון למלכות כדי שלא יהיו נכסי למלך: לחיי שעה. דחויי בעלמא עד שישיבו הדברים לשלמה ויבואו: כה דבר יואב וכה ענני. משמע דבר וענייה הרבה וקרא כי פה אמות הוא דכתיב ותו לא אלא הכי קאמר ליה תרתי לא תעביד ליה: כולן נחקיימו בורעו של דוד. מפני שקיבלן

תורה אור השלם ו. קום רד לקראת בשמרון הנה בכרם נבות יָשֶׁר יָרֵד שָׁם לְרִשְׁתּוּ: מָלכים אַ כא יִ מלכים אַ כא י 2. אָם לֹא אֵת דְּמֵי נָבוֹת ואָת דְּמֵי בָנְיוֹ רָאִיתִי אָמֶשׁ נָאָם יִיְ וְשַׁלְמְתִּי לְךְּ בחלקה הזאת נאם בַּיֶּרְיֶּהְי הַּיּאַנִּי בְּּאָבּ וְעַתְּה שָׂא הַשְּׁלְבֵהוּ בַּחֶלְקָה כִּדְבַר יִיְ: מלכים ב ט כו

3. וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הָאַנְשִׁים בְּנֵי בְלִיצֵל וַיֵּשְׁבוּ נֶגְדּוֹ וַיְעָדָהוּ אַנְשֵׁי הַבְּלִיצֵל את נבות נגד העם לאמר בָרַך נְבוֹת אֱלֹהִים וָמֶלֶךְ בַּרַךְ נְבוֹת אֱלֹהִים וָמֶלֶךְ מַחוּץ ַנְיִּסְקְּלֶהוּ בְאֲבָנִים וַיְּמֹת: מלכים א כא יג 4. וְהַשָּׁמִעָה בָּאַה עַד

יוֹאָב בִּי יוֹאָב נְטָה אַחֲרִי אַרניָה וְאַחֲרֵי אַבְשְׁלוֹם לא נָטָה וַיְּנֶס יוֹאָב אֶל אֹהֶל יְיִ וַיִּחֲזַק בְּקַרְנוֹת אֹהֶל יְיָ וַיַּדְחֵזִק בְּקַרְנוֹת הַמִּזְבַּחֵ: מלכים א ב כח . וַיַבא בניהו אַל אהל יי וַיֹּאמֶר אֵלֶיוּ בּה אָמֵר הַמֶּלֶךְ צֵא וַיֹּאמֶר לֹא בִּי פה אָמוּת וַיָּשֶׁב בְּנָיָהוּ אֶת הַמֶּלֶךְ דְּבָר לֵאמֹר כֹּה דְבֶּר יוֹאָב וְכֹה עָנָנִי:

ויאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ עֲשֵׁה. 6. וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ עֲשֵׂה כַּאֲשֶׁר דָּבֶּר וּפְגַע בּוֹ וּקְבַרְתוֹ וַהַסִירֹתְ דְּמֵי חִנְּהַ יְּלֶבֶּיְ זּנֵיְנְיָּטִּי וּיְרֶבֵּי יִּיְּבְּ אֲשֶׁר שָׁפַּךְ יוֹאָב מֵעְלֵי וּמֵעַל בֵּית אָבִי: מלכים א ב לא

יואב אב יואב. ז. יחלו על ראש יואב. יָּעֶל כָּל בֵּית אָבִיו וְאַל יָבֶרת מִבֵּית יוֹאָב זְב יָבָרֵת מִבֵּית יוֹאָב זְב יקצרע ומחויק בּפֶּלֶּךְ וְנפַל בַּחֶרֶב וַחֲסָר לְחֶם: שמואל ב ג כט שמואל ב ג כט

8. וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ רְחַבְעָם אָת אֲדֹרָם אֲשֶׁר עַל הַמַּס וַיִּרְגְמוּ כָל יִשְׂרָאֵל בּוֹ אֶבֶן ַבָּתְאַמֵּץ נְיָּשׁל נִיָּשׁת וְדִּשָּׁלֶךְּ רְדַּלְעָם נִיָּשׁת וְדַּשָּׁלֶךְּ רְדַּלְעם בַּמֶּרכָּבָה לָנוּס יִרוּשָׁלָם: בַּמֶּרכָּבָה לָנוּס יִרוּשָׁלָם:

מזכים א יב יח 9. וְכָל הַמֶּרְכָּב אֲשֶׁר יִרְכַּב עָלָיו הַזְב יִטְמָא:

מלכים א יב יח

ויקרא טו ט 10. וּבְחָזְקְתוֹ נָּבָה לְבּוֹ עַד לְהַשְׁחִית וִיבְעל בַּיְיָ לְהָלְטִיר עַל מִזְבָּר לְהָלָטִיר עַל מִזְבָּח בריינר: :הקטרת

. דררי הימיח ר כו מז מקטרת להקטיר ובזעפו עם הכהנים והצרעת וְיְיָהִי דְּבִּיְדְיהִ הַכּּהַנִים בְּבֵית יִיַ מֵעַל

לְמִוְפָח הַקְּטֶרֶת: דברי הימים ב כו יט 12. וְיֶתֶר כְּל דְּבְרֵי אָסָא וְבְל גְּבוּרְתוֹ וְבָל אֲשֶׁר עָשֶׁה וְהָעָרִים אֲשֶּׁר בְּּבְּה הְלֹא הַמָּה בְתוּבִּים עַל סִפֶּר דְּבְרֵי הַיָּמִים לְמִלְבִי יְהוּרְה רְק לְעָת וְקְּתוֹ חְלָּה אָת רְגִּלְיוּ: מלכים א טו כג 13. טור ייְי לִירְאֵיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעָם: תהלים כה יד 14. וַיִּרוֹ הַיִּלִים לְמָלְרָ יֹאשׁיְהוּ וְיֹאמָר הַמָּלֶךְ לְעַבְּדִיו

שלמה עליו: לעלות במרכבה. וגבי

זב כתיב נמי מרכב אסמכתא לגזירה

שוה: מחזיק בפלך. אוחז מקל לישען

עליו מחמת חולי הרגלים: פודגרא.

כן שם החולי אף בלשוננו: מנא

ידע. רב נחמן: וחרוחתו חרוחת

סמיד. מאת ח נבוכדנלר היתה לו:

מכל

ב- איר... הייד. הייד. הייד. של הייד. במולה דקאי כוותיה וכתירוצא דתרצינהו ומתמה" ומי איכא דוכתא דבתר דשכיב שיטחא קיימי והילכתא הייד. שכבא ארגו ליה בגד לתכריכין דבעי כי הא בעי האורג בגד למת וא"ל רבא לרבינא אין שככי דהרפניא כלומר בהרפניא מלינין המת ותכריכיהן 6) כלין ביום ובלילה אורגין לו בגד ומשלימין: ת"ר הרוגי מלכות נכסיהן למלכות הרוגי ב"ד

בסיקן ליורשין [ר״א אף הרוגי מלכות נכסיהן ליורשין] ואקשינן לר׳ יהודה והכתיב הנה בכרם נבות אשר ירד שם לרשתו דברי הימים ב לה כג 15. וַאֲרְחָתוֹ אֲרְחָת תְמִיד נַתְּנָה לוֹ מֵאַת הַמֶּלְךְ דְּבֶר יוֹם בְּיוֹמוֹ כּל יְמֵי חָפִי: מלכים ב כה ל ופריק ר׳ יהודה אומר אחאב את נבות ואת בניו הרג שנא׳ אם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי אמש נאום ה׳ ושלמתי לך בחלקה הזאת וגו׳ ואחאב דודו הוא כי אחי אביו היה ולו משפט הירושה ומדין ירושה בא לו ולא מדין מלכות וסוגיין כרבנן: אמר רב יהודה אמר רב כל קללות שקילל דוד את יואב נתקיימו בזרעו של דוד בשעה שבא שלמה להרוג את יואב איל תרתי לא תעביד בההוא גברא אי שבקיה בלטוותא דלטייה אבוך לההוא גברא או קביל לטוותא אי בעית למיקטלי וקיבלן שלמה שנאמר ויאמר לו המלך עשה כאשר דבר. ומנלן דנתקיימו בודע דוד שנאמר אל יכרת מבית יואב זב ומצורע ווא היב בא שנאמר והדרך על בניהם. בכח שנאמר גבור בארץ יהיה זרעו. בעושר שנאמר לא ווג' זב זה רחבעם כו' ווה מפורש בתלמוד א"י בקדושין פ' [האשה נקנית] אמר הכי תמן תנינן האב זוכה לבן בה' דברים בני במבים בנים בוואם שנאמר והדרך על בניהם. בכח שנאמר יחולו על ראש יואב זב ומצורע ומחזיק בפלך ראיתי צדיק נעזב וורעו מבקש לחם. בחכמה שנאמר יחולו על ראש יואב זב ומצורע ומחזיק בפלך ונופל בחרב וחסר לחם. זב תשיש. מצורע עזיב. מחזיק בפלך בורי. נופל בחרב קצר ימים וחסר לחם מסכן כדאתא שלמה מקטיל ליואב א"ל יואב אבוך גזר עלי ה" גזרות קבלון ואנא מיקטיל וקבלון וכולן איקיימון בדבית דוד זב רחבעם שנאמר והיה והמלך במודע עד יום מותו ומחזיק בפלך זה יואש שנאמר ואת יואש עשו שפטים ותני ר" ישמעאל מלמד שהעמידו עליו בריונים והמלך רחבעם התאמץ לעלות למרכבה מאן דאמר זב ומאן דאמר איסטניס מצורע זה עוויהו שנאמר ויהי עוויהו המלך מצורע עד יום מותו ומחזיק בפלך זה יואש שנאמר ואת יואט עשו שפטים ותני ר" ישמעאל שלש מאות חצים השליכו קשים שלא הכירו אשה מימיהם והיו מענין בו כאשה הה"ד וענה גאון ישראל בפניו ועינה גאון ישראל. ונופל בחרב זה יאשיהו שנאמר ויורו המורים למלך יאשיהו אמר ר" יוחנן שעשאוהו ככברה. תני ר" ישמעאל שלש מאות חצים השליכו

תהא